

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ο καλλίτερος σύντροφος—το δροσιτικώτερον ανάγνωσμα. ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Έχομεν μίαν μεγάλην συλλογήν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, έκαστος τών οποίων τιμάται από 1 δραχμής μέχρι 10. Συμβουλευθήτε τόν Τιμοκατάλογον που έδημοσιεύθη πολλάκις εις τὰ έφετερινα φύλλα και κάμετε εγκαίρως τας παραγγελίας σας, διά να εξασφαλίσετε έν άφαιρον, άπολαυστικόν και άφελίμον Καλοκαίρι.

Μόρατ, Χάριτα, Θεσεία.—τά "Ονειρα π' Αλήθεισαν (0) με Έλευθερωτήν τής Κωνσταντινουπόλεως, Ψάλτην τής Μελαγχολίας, Φρούσαν, Γκρατζιέλαν.

Η Διάπλασις ασπάζεται τούς φίλους της: Δοξασιμένον Έλληνισμόν (Έστειλα) Έκποθητήν του Μπιζανίου (κ' εγώ χαίρω που άπήγητες καλά) Γιάγκον Π. Νικ. εύγε! σέ συγγάριω διά τό άριστα! Νηρηίδα του Πηγειού (Έστειλα έκ δευτέρου) Ακίτινα Χαράς (ώραία ή έπιτολή) δέν περιράζει, όταν θα ξαναρίση τό σχολειόν, ξεσπαθώνεις πάλιν! Περιελίην Στεμ. (δυστυχώς, όσον διαρκεί ο πόλεμος και τά χαρτιά είνε όλιγα και άκριβά, δέν ήμπορεί να γίνεταί άλλως) τό όλιγον καλόν χαρτί που υπάρχει, διατίθεταί διά τούς συνδρομητάς που πληρώνουν και άκριβότερα! Φάωνα (θραβείον Έστειλα) Ροδοδάφνην (Έλαβα, εύχαριστώ) Έθνικόν Όνειρον (εύχαριστώ πολύ διά τόν άγοραστήν) Δακρυπότιστον Ζωήν (Έστειλα) Δανάην: Γσ. (του πράκτορος ή υπογράφη δέν χρειάζεται) Ηρωα τών Βαλκανίων (Έχει καλώς) Καλλιτέχνην Φειδιαν (Έχει, δέν αποκλείεται) Μαματοπούλαν, Ναυτάκι τής Αήμου, Παυελλήνιον Άστέρα, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς Έλαβα μετά την 23ην Ιουνίου, θάναγήςω εις τό προσεχές.

Είς όσας έπιστολάς Έλαβα μετά την 23ην Ιουνίου, θάναγήςω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 150ου Διαγωνισμού Δόσεων Απριλίου—Ιουλίου

Αί λύσεις δευτά μέχρι τής 23ης Αυγούστου άλλα και πέραν τής προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιευθή.

364—365. Άπροσδόκητα

- 1.—Ποιον άλλον βλέπει πρός τά όπίσω όπως βλέπει και πρός τά εμπρός;
2.—Ποιός σπάζει προσητήρα τό πόδι του: όποιος πέφτει από τό μπαλκόνι, ή όποιος πέφτει από τό τραπέζι;

Έστάλη υπό του π. Π.

366. Δεξιόγραφος
'Αν έπιρρημα συνδέσης Μ' έν έπιθετον δριμύ, Μαύρος πόντος θά προβάλη Έμπροστά σου ετή στιγμή.

367. Στοιχειόγραφος
Του σώματός σου μέλος 'Αν άποκεφαλίσης Και πάλιν τούτου μέλος Εδώθς θά σχηματίσης.

Έστάλη υπό του Παναόργου Όδυσσεώς

368. Τονόγραφος
Πόλις τής Μακεδονίας 'Αν τόν τόνον της κινήση, Μ' ένα κράτος τής Εβρώπης Παραδόξως γίνετ' ίση.

Έστάλη υπό του Μπουσού

369. Ασθή
Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως ώστε να αναγινώσκειται όριζοντίως άκρωτήριον τής Ελλάδος, καθέτως ποταμός τής Ρωσσίας, διαγωνίως δέ πόλις και νήσος τής Ελλάδος.

Έστάλη υπό τής Ένδόξου Κυανολευκόν

370. Μαγική Εικόνη άνευ εικόνας
— Πέλι μου τόχους; Κλά, Μαρίκα, ετοιμάσου να σου τό ξαναδώσω! — Μά ποιό; — Δέν άκουσες που ετό είπα;

Έστάλη υπό του Ρωβόρου

371. Άκροστιχίς εξ αντιθέτων
Να εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι λέξεων τούταυτα, ώστε με τάχρικά των να σχηματίζεται άρχαίον γινωμικόν:

Θέρος, άδύνατος, πεδιάς, ήμέρα, ήμισος, χαμηλός, έχθρός, έντός, παχύς, άναβολή, εμπρός, εροήγορας.

Έστάλη υπό του Λαβάρου του 21

372. Φωνηεντόλιπον
** - δτρ - σιψ - σφτρ

Έστάλη υπό Δημητριου Ι. Σίνη

373. Γρίφος
Στ Λ 1913 1914 1915

Έστάλη υπό τής Φούλας

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευματικόν Άσκήσεων του φύλλου 17

205. Καταροή (κατά, ρω, η.)—206. Γάμος—Σάμος.—207. Μισός—ισμός.—208. 'Η πένηα.

209. Α ΠΑ-ΡΑ-ΓΩ 210—214. Διά του Α: Μύλος, όλος, Α-ΡΑ-ΓΩ-ΝΙ-Α άπόλυσις, κλίνο, ΓΩ-ΝΙ-Α άλμα.—215. 'Ο Νικος. ('ΕΛΕΝΗ, ΚΩ-Α

Στα...)—216. ΧΕΛΙΔΙΩΝ (Χέψ, μΕλισσα, Μήλος, Πεζιλον, Σουηδίτ, 'Απόλλων, ΜαρκόΝ.)—217. 'Ο λέων είνε βασιλεύς τών ζώων.—218. 'Εάν νέος πονήσης, έξεις γήρας συβαλές (Ατα val—ώσ πον είς εις έξ-εις—γήρας φθα-λές).

Έστάλη υπό τής Φούλας

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευματικόν Άσκήσεων του φύλλου 17

205. Καταροή (κατά, ρω, η.)—206. Γάμος—Σάμος.—207. Μισός—ισμός.—208. 'Η πένηα.

209. Α ΠΑ-ΡΑ-ΓΩ 210—214. Διά του Α: Μύλος, όλος, Α-ΡΑ-ΓΩ-ΝΙ-Α άπόλυσις, κλίνο, ΓΩ-ΝΙ-Α άλμα.—215. 'Ο Νικος. ('ΕΛΕΝΗ, ΚΩ-Α

Στα...)—216. ΧΕΛΙΔΙΩΝ (Χέψ, μΕλισσα, Μήλος, Πεζιλον, Σουηδίτ, 'Απόλλων, ΜαρκόΝ.)—217. 'Ο λέων είνε βασιλεύς τών ζώων.—218. 'Εάν νέος πονήσης, έξεις γήρας συβαλές (Ατα val—ώσ πον είς εις έξ-εις—γήρας φθα-λές).

Έστάλη υπό τής Φούλας

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιανετίως φυλλάδιον έληφθησαν από 17—23 Ιουνίου

ΑΘΗΝΩΝ, Μικροσκοπικός 'Υπαξιαματικός, Γιωγ. Π. Νικολόπουλος, Σπ. Α. Κονταρίνης, Κούλα Α. Κονταρίνη, Παναγ. Δημηλάτης, Μαρία Γ. Χωραφά, Ματαμένο 'Ηλιοβασιλέμα, Ειρήνη Πεταλούδα, Γεώργ. Χ. Πουλάκος, 'Ιωάννα Χ. Πουλάκου, Παναγ. Α. Σχίζας, Δημ. Σ. Πετρόπουλος, Φιλ. Α. 'Αγγελής, Αντ. Σ. Πελεκάνος, 'Ιωάν. Α. Πελεκάνος, Κεκοιμημένος Θεσσαφός, Αιματερίνη Ρ. Νικολάου, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Διαβολάκη τών 'Αθηνών, Αιματωμένο Σίφος, Πολύβιος Γ. Χατζηγιαννάκης, Ρουμελιώτα, Δουίκα Κοντοπούλου, Χαρά Π. Τσινόπουλος, Σπ. Α. Μάμος, 'Αλ. Σ. Αρσάκος. ΑΙΔΗΨΟΥ, Κωνστ. Ι. Παλιόγιου. ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ, Νικ. Ι. Βάτης, Ι. Ν. Μαράτης.

ΑΡΓΟΥΣ, Νικ. Κουλουριώτης, 'Αγησ. Π. Λύγδας. ΒΟΛΟΥ, Γεώργ. Ι. 'Ηλίας. ΖΑΚΥΝΘΟΥ, 'Αντ. Δημ. Κλάδης, Διον. Α. Κλάδης.

ΚΑΒΑΛΛΑΣ, Στ. Ε. 'Αντολάς. ΚΕΡΚΥΡΑΣ, Σοφία Ε. Ζούλα, Σοφός του Μέλλοντος, 'Ανθρ. Θ. Δημητριάδος, Μαρία Κ. Καραβότα.

ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑΣ, Γεω. Σ. Βαυδάρος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ, 'Ιω. Κ. Γιαννιόπουλος, Γ. Κουκουλάς, Κόρη τών Δασών, Στ. Γαλανός, Νικ. Η. Κατσούλης, Ν. Δαμασκηνός, Φ. Κασάρι.

ΜΑΓΙΚΟΗ (Ρωσσίας), Σηκίτιον του Διός, ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ, Στ. Θ. 'Αναωνιάδης, 'Αντ. Ν. Παβέλλας.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ, Ναταλία Π. Παρά. ΠΑΤΡΩΝ, Κούλης 'Αναστασόπουλος, Μίλης 'Αναστασόπουλος, Γιάννος Π. Νικολόπουλος, Παναγ. Σ. Καραβώλης, Άσαν, 'Ελφρεντα Ρενέ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ, Παναγ. Χ. Κολυβάς, Π. Κουτσουβέλης, 'Ιω. Μυχαλάκος, 'Αχιλ. Ασωντακιάνος, Γ. Δημητριάδης. ΣΠΕΤΕΩΝ, Φάρι τής Σηράς.

ΣΥΡΟΥ, 'Αγγελική Σ. Σίδερη, Νικ. Ι. Βάτης. ΤΗΝΟΥ, Ι. Α. Μάρκου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ, Βασ. Γ. Πουλόπουλος, Δημ. Α. Μεταξάς, 'Αθηνάγιος, Νατ. Ι. Βασιλόπουλος.

ΥΔΡΑΣ, Πάνος Ι. Παντελάκης. ΧΑΛΚΙΑΟΣ, 'Αναστ. Χ. Λεμπέρη, Δημ. Β. Κόκκας. ΧΙΟΥ, Δανάη Ι. Τσιμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
'Ολον τών άνωτέρω τών όνόματα ετέθησαν εις τήν Κληροκτίδη και έκλήρωθησαν οι έξής τρεις: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΑΜΗΛΑΤΗΣ έν 'Αθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩΑΝ. ΗΛΙΑΣ έν Βόλω και ΕΛΦΡΕΙΝΤΑ ΡΕΝΕ έν Πάτραις οι όποιοι ένεργήσαν διά τρεις μήνας από 1ης Ιουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανατάσσω δευτάρια με Δεσποινίδας, ίδίως Α δε εξ Αιγύπτου. 'Ηπειρου και Μακεδονίας. Προτιμώ καλλονές και τοποθεσίας 'Ερωτώ, τι είνε 'Ελπίς;—Διεθθυσαι: Δνίδα 'Ασημιναν 'Αλεξανδράτου, 'Αργαστόλεον.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είνε ή έγκαίριος ανανέωσις τής συνδρομής του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν ζωήν ήμών ύψηλείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

Table with subscription rates: Εσωτερικού, Εξωτερικού, Ετήσια, Εξαμήνιος, Τρίμηνος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Αι τών Πρακτόρων, 'Εσώτερ. λ.10. 'Εξώτερ. λ. 15
Φύλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκάστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδός Εδριαιίδου άρ. 38, παρά τό Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος 'Εν 'Αθήναις, 4 Ιουλίου 1915 'Ετος 37ον.—'Αριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Και ο άερόπόρος ξανάπεσε στο μαξιλάρι του.
'Ο Ραούλ επέστρεψεν εις τό δωμάτιόν του, διά να κοιμηθή και αυτός. Και τήν ώραν που εξέδουτο ένθυμήθη πάλιν τά Χριστούγεννα κ' έφίθυσε:

—'Αδιάφορο! πήρα κ' εγώ τό Χριστούγεννατικό δώρό μου, κ' άς μήν έβαλ τά παπούτσια μου στο τζάκι.

'Επειτα, σκουπίζων τόν ιδρώτα τού μετώπου του κ' εξαπλωνόμενος εις τά θερμά σεντόνια του, προσέθετο:

—'Είνε όμως αλήθεια, ό τι με τή ζέστη που κάνει σ' αυτό τόν διοικέτερο, τά παιδιά δέν πρέπει να θάζουν τά παπούτσια τους στο τζάκι, για να τά γεμίξη ο μικρός Χριστός, αλλά...

στην παγωνιέρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΤΑ ΓΑ'ΙΔΟΥΡΙΝΑ ΑΥΤΙΑ

Τό όνειρεύτον επαγγελμα

Είς τήν αΐθουσαν τών διαλέξεων του Πανεπιστημίου τής Κορδόβας, ο Ραούλ, καθισμένος εις ύψηλόν σκαμνιον ενώπιον τριπόδος, ζωγραφίζει με ζήλον.

Από τήν έπαύριον τών Χριστουγέννων, ο ήγούμενος τών 'Ιησουϊτών τόν παρουσίασε και τόν έσώστης θερμώς εις τόν Πρόταυν, ο όποιος τώ παρήγγειλεν άμέσως τας εικόνας δώδεκα εκ τών νεώτερων καθηγητών, διά να δημοσι-

ευθούν εις τό περιοδικόν επ' εύκαιρία τής ετήσιας άπονομής τών θραβείων.
Από μιάς έβδομάδος, ο μικρός μας φίλος έχει αναλάβη τά καθήκοντα του τακτικού ζωγράφου του Πανεπιστημίου και διέρχεται ολοκλήρους ήμέρας πρό του όκρίβαντος, ενώ παραλεύνου τά μοντέλα του, οι καθηγηταί δηλαδή, οι όποιοι, μεταξύ δύο μαθημάτων, έρχονται να ποζάρουν, όλίγας



'Ο Ραούλ καταβάλλει πάσαν προσπάθειαν διά νάντιγράφη πιστώς τά χαρακτηριστικά... (Σελ. 246, στ. α')

στιγμάς. 'Ο Ραούλ, εργάζεται συντόμως.
Από τώρα θάπει κανείς, καρτωμένα εις τόν τοίχον με, π υ ν έ ζ ε ς, δέκα εικόνας τελειωμένας.

'Η παράδοξος ιστορία του δεκατριετούς καλλιτέχνου, ο όποιος έπεσεν από τά ύψη τών 'Ανδεων μ' έν άεροπλάνον κ' έξωγράφις τσόν καλά, είχε διαδοθή εις τήν πόλιν, και οι καθηγηταί, έπισκεπτόμενοι τό εργαστήριόν του, εύχαριστάς συνομίλιον μαζί του.

'Ο Ραούλ ήτο κατευχαριστημένος από τήν νέαν του θέσιν και, άπορροφημένος από τήν εργασία, δέν έσυλλογίζετο σχεδόν πλέον τόν νέον του φίλον, τόν άερόπόρον Καριέτ, ο όποιος είχε αναχωρήση διά τό Βουένος-'Αύρες, όπου νέαι έορταί και νέαι τιμαί τόν έπεριμέναν.

—'Αν ιδής, ότι δέν τά καταφέρνεις, (') τώ είχεν ειπή ο καλός νέος άναχωρών, έλα να με βρής εις τό Βουένος-'Αύρες. Πάντα θά έρω να σε χρησιμοποιήσω, φάνει, έννοασείται, να με διορίσουν και μένα στη Στρατιωτική Σχολή, πράγμα που δέν είνε και τόσο βέβαιον...

'Αλλ' ο Ραούλ δέν έσυλλογίζετο προς τό παρόν να έπωφεληθή τής προστασίας του άερόπόρου, ούτε καν τής μικράς δόξης που άπέπκτης, συμμερισθείς τόν τελευταίον του άθλον. 'Η χαρά του ήτο τώρα μεγάλη που ήμπορούσε να εργάζεται ως ζωγράφος, τό όπιόν ήτο άνεκάνθη ή κλίσις του, ο πόθος του, τό όνειρόν του. Δι' αυτό έπρεπε να τόν έδλέπατε με

(*) 'Ιδε εικόνα προηγ. φύλ. σ. 288.



«Τρελλάθηκες;... Μή!...» εφώναξεν ο Άββας.

ποιόν ενθουσιασμόν ἐξωγράφισε τούς καθηγητάς!

Και ἰδοὺ ἴσα-ἴσα ὁ Χέρροφρόσσος Σμιδτ, γέρον Γερμανός, καθηγητῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε πρὸ ὀλίγου διὰ νὰ ποζάρῃ. Ὁ Χέρροφρόσσος Σμιδτ δὲν εἶνε θέβαια ὠραίος ἄνθρωπος, με κάτι μικρὰ ματάκια πού τὰ σκεπάζουν πελώρια γυαλιὰ χρυσά, με κάτι ἄτακτα μαλλιά καὶ μίαν χονδρὴν κόκκινην μύτην. Ἐν τούτοις ὁ Ραούλ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ αντιγράψῃ πιστῶς αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά.

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κατῳρώσασε, δι-ετι ὁ κ. καθηγητῆς, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ἐργασίαν τοῦ μικροῦ ζωγράφου, τοῦ χαϊδεύει τὰ μάγουλα καὶ ψιθυρίζει με κάτι γαλλικὰ τσάτρα-πάτρα.

— Τρέ-πιέν! τρέ-πιέν!... Τὸ γυναικῆ μου τὰ εὐχαριστήθη πάλῳ ἅμα ὅτῃ τὸ εἰκόνα μου εἴτην ἐφημερίδα!

Τὸν καθηγητὴν Σμιδτ διαδέχεται ὁ δόκτωρ Μορένο, καθηγητῆς τοῦ Δικαίου, γνήσιος Ἀργεντινὸς χαλκοπρόσωπος, ἰσχνός, με μαύρα μαλλιά κολλημένα εἰς τὸ κεφάλι του. Ἐξαπλώνεται πρὸ τοῦ Ραούλ εἰς τὴν παλαθρόναν του καὶ λαμβάνει στάσεις νοχλεῖς καὶ ἀριστοκρατικᾶς.

Ἐπειτα ἔρχονται οἱ ἄλλοι: Ἄγγλοι, ἓνας Σουηδὸς καὶ ἓνας Γάλλος, καθηγητῆς τῶν Μαθηματικῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ραούλ, ὡς συμπατριώτην, περαιοποιεῖται ἰδιαιτέρως.

Ἄλλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δείχνουν



«Εἰς ὀλίγα λεπτά ἐκάρφωσσε καὶ τὰ δώδεκα πορτραῖτά του...»

τὴν μεγαλητέραν συμπάθειαν πρὸς τὸν μικρὸν καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος εὐχεται νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως ἡ εὐτυχὴς αὐτῆ ζωὴ. Δυστυχῶς θὰ ἐτελείωνε πολὺ γρήγορα τὴν ἐργασίαν καὶ σημερον ἀκριβῶς ἐξωγράφισε τὴν τελευταίαν του εἰκόνα.

Εἰς τὰς πέντε θὰ ἐγίνετο ἡ ἐκθεσις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεσκέπτετο ὁ Πρῦτανις, ὁ ἡγούμενος τῶν Ἰησοῦιτῶν καὶ ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα.

Ἐνῷ εἶδιδε τὸ ἀτελευταῖον χέριμ εἰς τὰς εἰκόνας, ὁ μικρὸς ἦτο ἀνήσυχος, ἀγωνιώδης, ὅπως κάθε καλλιτέχνης τὴν στιγμὴν πού παραδίδει τὸ ἔργον του εἰς τὸ κοινόν. Θὰ εὕρισκαν ἄρα γε τὰ πορτραῖτα του ἀρκετὰ ὅμοια με τὰ μοντέλλα, καὶ ἀξία τῆς τιμῆς νὰ δημοσιευθοῦν ἐπίσημως;

Ἄλλῃ τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ ὑπάρῃ νὰ προγευματισθῇ εἰς

τὸ ξενοδοχεῖον, ἐξωγράφισεν, ἐδῶ δι-ορθῶνον μίαν μύτην, ἐκεῖ ἐμαγάλωνεν ἓνα μάτι, ἐδῶ μαυρίζον μίαν κόμην, — τοῦ δόκτωρος Μορένο ἰδιαιτέρως, ὁ ὁποῖος εἶχε περὶ πολλοῦ τὴν κανονικότητα τῆς χωρίστρας του.

Τέλος, εἰς τὰς τέσσαρας, ὅλα ἦσαν ἔτοιμα: τὰ δώδεκα πορτραῖτα, ἐπιμελῶς κορφωμένα εἰς τὸν φωτεινότερον τοῖχον τῆς αἰθούσας, ἀνεμεινον τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐπισήμων, καὶ ὁ Ραούλ, με πάλλυσαν καρδίαν, ἐβημάτιζε νευρικῶς, ψιθυρίζων κάθε τῶσον:

— Φθάνει νὰ τοὺς ἀρέσουν! — Ποιὸς εἶν' αὐτός; Ἦν ὠρισμένην ὥραν, ἡ θύρα ἤνοι-

ξε καὶ ὁ ἄμιλος τῶν ἐπισήμων εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ὁ Ἰησοῦιτης ἄββας, ὁ ποσ-στάτης τοῦ Ρα-ούλ, δὲν παρέ-λειψε νὰ πα-ρευρεθῇ. Ἐξε-ρεβλέπετε καὶ κάποιον εὐθύ-

νην. Αὐτὸς τῶντι δὲν ἀνεκάλυψε καὶ δὲν ἐσύττησε τὸν μικρὸν καλλιτέχνην; Διὰ τοῦτο ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἦτο κό-κινος καὶ ἀνήσυχος περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν Ραούλ.

Ὁ κ. Πρῦτανις ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους, ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν τοῖχον καὶ, ἐφαρμόσας τὰ γυαλιὰ του εἰς τὴν μύτην του, ἤρ-χισε νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς τὰς εἰκόνας.

Ἐνώπιον ἐκάστης ἔλεγε κατ' ἀρ-χῆς τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἤδη μίαν ἐπιτυχίαν διὰ τὸν Ραούλ, διότι ἐμαρ-τύρει τὴν ὁμοιότητα.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἐπιθεώρησις, τὰ πρόσωπα τοῦ Πρῦτανιως καὶ τῶν ἀκολουθῶν του ἐφαιδρύνοντο. Εἰς τὴν τρίτην πλέον εἰκόνα, πρὸ τῆς ἐκφρα-στικῆς μορφῆς τοῦ καθηγητοῦ Σμιδτ, οἱ ἐπαινοὶ ἀνεδόθησαν αὐτομάτως καὶ ἀντήχησαν φράσεις θαυμασμοῦ εἰς ὅ-λας τὰς γλώσσας. Ὁ προστάτης τοῦ Ραούλ ἀκτινοβολοῦσε καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκτυποῦσε φιλικῶς τὸν ὄ-κεινον τοῦ μικροῦ καλλιτέχνη, ψιθυρί-ζων:

— Μπράβο, παιδί μου! μπράβο!... Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ!

Ἐξέφρα ὅμως, εἰς τὸ μέσον τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἓνας κοντὸς Ἀργεντι-νός, με λεπτόν, ἔξυ καὶ οὕτως εἰπεῖν, κοπτερὸν πρόσωπον, ὁ ταμίης τοῦ Πι-νεπιστημίου, ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ ὠ-μίλησε σιγὰ εἰς τὸν Πρῦτανιν, ὁ ὁποῖ-ος ἔκαμε με τὸ κεφάλι νεύματα ἐπιδο-κιμαστικά.

Τί νὰ τοῦ εἶπεν ἄρα γε; Κανεῖς δὲν ἤξευρες. Ἀλλὰ κατόπιν τῆς ἰδιαι-τέρας αὐτῆς συνομιλίας, παραδόξως ὁ

Πρῦτανις μετέβαλε στάσιν ἐντελῶς. Ὅσον γελαστός, εὐχαριστημένος, ἐ-παινετικὸς ἐδείχθη ἐνώπιον τῶν πρῶ-των εἰκόνων, τῶσον σκυθρωπός, δύσκο-λος, σχεδὸν περιοφρητικὸς, ἦτο τώρα ἐνώπιον τῶν ἄλλων. Κατήχησε νὰ προσποιῆται, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὰ μοντέλλα καὶ νὰ ἐρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Πρῦ-τάνιως παρέσυρε βαθμηδὸν καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους. Οὕτως ἡ ἐπίσκεψις ἐτε-λείωσεν ἐν μέσῳ παγεράς σιγῆς ἡ ὁ-

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Συνάζονται οἱ χωριοῖ μου νὰ κινή-σουν γιὰ τὸν Ἀγιαπόστολο τοῦ Πάλη-χοριοῦ. Θὰ πῆγαιναν τ' ἀπάβραδο, ὅ-πως πάντα, μαζί με τὸν παπὰ γιὰ τὴν ἀγρινῆκα, θὰ κοιμῶνταν ἐκεῖ γύρω στὸ σμιοκαλλῆσι, καὶ στ' ἀπολείτουγο, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ λιποῦρι, θὰ γύ-ριζαν με τὴν πρωϊνὴ δροσιά.

Χρέος κ' αὐτὸ παντοτεῖνὸ πού μᾶς ἀφρασεῖται ὡς προπατοῦδες τὸν προπατοῦ-διον μας σὲ μὴ ἀγραφή διαθήκη τους, κ' ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ, αὐτὸ τὸ μακρο-νὸ προσκύνημα στὸ γονικὸ τους, αὐτὸ τὸ χρονιατικὸ μνημόσυνο στὸ ἀπανηγύρι-στο πανηγύρι τοῦ χαλασμένου χωριοῦ τους.

Ἐμεῖς τότε τὰ τέσσαρα παιδιὰ ἀπ' τὴν ἀνάστηρη τάξη τοῦ σχολεῖο τοῦ χω-ριοῦ μας, ὁ Φίλιππος ὁ Παπαδῆμας, ὁ Γιάννης ὁ Νικολαΐδης, ἐγὼ κ' ὁ Νί-κος ὁ Παλαδόπουλος τὸ ξενοχωριτικὸ παιδί, ὅπως τὸν παρανομιζαν στὸ χω-ριὸ, τραβήξαμε ἀποστολικὰ τ' ἀπομε-σίμερο μαζί με τὸ δάσκαλό μας τὸ Λά-ρισσο ὡς κάτω στὸ ποτάμι καὶ τὸν ξε-κινήσαμε πού πῆγαινε νὰ ξεκαλοκαιριά-σῃ στὴν πατρίδα του.

Δὲ θὰ τὸν εἶχαμε πὰ δάσκαλο γιὰ δὲν εἶχε μεγαλήτερη τάξη τὸ σχολεῖο μας. Ἐμεῖς θὰ σκορποῖμασσε σὰν τῷ λαγοῦ τὰ παιδιὰ, ὅπου θὰ τὸν πετοῦσε τὸν καθένα μας τὸ ριζικό του κ' ἓνας Θεὸς μοναχὰ τὸ γνωρίζε ἀν θὰ ξανα-βλέπαμε τὸν καλὸ δάσκαλό μας. Ἐκεῖ στὴν ἀκραποταμὰ τοῦ φιλήσαμε με δά-κρυα τὸ χέρι του κ' αὐτὸς σὰν νὰ μᾶς ἔδινε πὰ τὴν ὑστερὴν εὐχὴ του καὶ πάν-τα γελοῦμενος.

— Αὐτὲς οἱ στιγμῆς δὲ λησμονοῦν-ται, μᾶς εἶπε, κ' ὅτι θὰ σᾶς πῶ τώρα δὲ θὰ τὸ ξεχάσετε ποτέ. Φερθεῖτε πάντα τίμα, καὶ ὅ,τι νὰ γίνῃ ἄς γίνῃ. Τίποτ' ἄλλο, καλὰ μου παιδιὰ. Ἐχετ' ὑγιά.»

Γυρῖσαμε με τὴν καρδιά βαρεῖα, μο-λυβένια κ' ἀνηφοροῦσαμε πικραμένοι κ' ἀμίλητοι.

Ἐκεῖ πού ζυγώναμε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ γελάσασσε ὅπως συνείδησε, ὁ Φίλιππος.

— Νίκο! Νίκο! φωνάζει. Γιὰ κῆντα αὐτὲς τὲς κραινῆς. Ἐδῶ μ' ἔστελνε κ' ἔκοβα βέργες γιὰ τὰ χέρια καὶ τὲς πλά-τες μας ὁ παλῆς μας ὁ δάσκαλος. Ἐδῶ τσάκιζα τὸ μυαλό μου νὰ βρῶ ποιὲς βέργες ἦταν συμφερότερες νὰ διαλέ-ξω. Οἱ φίλῆς ἔτσουσαν οἱ ἀναθεματισμέ-νες στὰ χέρια μου, οἱ χοντρές ἐπεφτῖαν πάλι βαρύτερες. Καὶ νὰ ἰδῆς! Ἐγὼ ἔ-τρωγα τότε τὲς πιότερες ξυλιές, ἄς κου-βαλοῦσα καὶ τὲς βέργες σὰν ὁ Χριστός μας τὸ Σταυρό του. Ὅσες φορὲς τώρα περνῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κρανότοπο θυμοῦ-μαι τὸ Γολγοθᾶ, Κρανίου τόπος δὲ θὰ πῆ κ' αὐτός; Ἀλήθεια ὅμως ἤμουν καὶ λίγο ἀνάποδος. Αὐτὸς ὁ δά-σκαλος μοῦ χάρισε τ' ὄνομα πού μοῦ λέτε: Ζιζάνιο.

Στὸ Μεσοχώρι ἠβραμε τὸν πατέρα μου.

Ἐκεῖ πού ζυγώναμε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ γελάσασσε ὅπως συνείδησε, ὁ Φίλιππος.

Ἐκεῖ πού ζυγώναμε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ γελάσασσε ὅπως συνείδησε, ὁ Φίλιππος.

Στὸ Μεσοχώρι ἠβραμε τὸν πατέρα μου.

— Ἀκόμη ἐδῶ εἶστε; μᾶς λέει. Ὁ Καλόγερος ἀρρώστησε καὶ δὲν πῆγε στὸ Παληχώρι. Με ποιὸν θὰ ξελειτουρ-τουρήσῃ αὐρὸ ὁ παπᾶς; Σᾶς καρτε-ρεῖ νὰ πάτε χωρὶς ἄλλο ἀπόψε. Νὰ πᾶς καὶ σὺ, Νίκο, τοῦ λέει. Νὰ ἰδῆς καὶ τὸ μάρμαρο τοῦ Παληχώριου μας. Θὰ χά-σῃς ἀν δὲν τὸ ἰδῆς. Φεύγεις μεθαύριο γιὰ τὸ σπίτι σου.

Κουρᾶσμένοι ἔτσι ὅπως εἴμαστε, ἀπο-φασίσαμε νὰ φάμε, νὰ τὸν πάρουμε καὶ δυὸ τρεῖς ὄρες, καὶ νὰ κινήσασσε τὰ μεσάνυχτα γιὰ τὸν Ἀγιαπόστολο. Ἐ-ἀνταμιονόμασσε πάλι στὸ μεσοχώρι κ' ἀπ' ἐκεῖ θὰ τραβοῦσαμε ὄλοι μαζί.

— *

Μιὰ ὥρα καρτεροῦσαμε, ἀπὸ κάτω στὸν πλάτανο, οἱ ἄλλες τρεῖς τὸν Νίκο, τὸν κανακῆρη μουσαφίρη μας, πού τὸν εἶχε πάρῃ τὸν ὕπνο γιὰ καλὰ. Δὲν κακο-περάσαμε ὅμως. Ἐχουν καὶ τὰ μεσα-νυχτα τὴ χάρι τους στὸ μεσοχώρι τοῦ χωριοῦ μας. Πότιζαν δυὸ τρεῖς γυαλί-κες με τὰ δαδιά ἀναμμένα τοὺς λαχα-νόκητους κάτω στὴν Καναβίστρα, κ' ἡ Χαραλάμπινα σήκωνε τὸν τόπο με τὲς φωνές της καμαρώνοντας, με τὸ σκα-λιστήρι ἄσπρον ὄμο, ὅλη τὴν ἐπίσημη ὑ-δρονομικὴ τῆς ἔξουσια, σὰ βασιλοῦσα πού ἦταν διορισμένη σ' ὅλα τὰ τρεχού-μενα νερά του χωριοῦ. Τὰ εἶχε δάλη τό-τες με κάποια πού τῆς ἔκοψε κρυφὰ τ' αὐλάκι κ' ἀπ' τὰ μαλώματά της θαρ-ροῦσες πὼς ξύπνησαν καὶ τὰ θαδράκια ἀπ' τὸ ρέμμα καὶ τῆς ἐπαιρναν τὸ μέ-ρος, τὴ βοηθοῦσαν κ' αὐτὰ καὶ κρατοῦ-σαν τὸν ἴσο στὴ φωνασκοῦ νεράδα, τὴν νηρά τους.

Ὁ Γιάννης μας, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα, πᾶσχιζε νὰ ἰδῆ, με τὴν ἀδτροφεγ-γιὰ, πού ἦταν κρυμμένος ἀπάνω στὸν πλάτανο ἓνας γιάννης, πού λύγγιαζε, κακῆρα του, σὰ λαίμαργο παιδάκι κ' ἐκεῖ πού τὸν πετροβολοῦσε, ἀκούστηκε σημά μας ἓνα μούγγρισμα σὰ νὰ τοιμά-ζονταν νὰ μᾶς αἰχτῆ κανένα μαγερῶ-σκαλο.

Ἦταν ὁ Μάρκος, ὁ γανατῆς τοῦ χω-ριοῦ, ὁ Μπαμποριώτης, πού κοιμῶνταν κει-χάμω. Κάποια πέτρα θὰ ἔπεσε ἀπά-νω του καὶ βλαστημοῦσε στὸν ὕπνο του.

— Θὰ τὸν ξυπνίσω, παιδιὰ, μᾶς λέει ὁ Φίλιππος, νὰ γελάσασσε.

— Μὴν τὸν πειράξῃς, τοῦ λέω, θὰ σοῦ ψάλλῃ τὸν ἀναβαλλόμενο.

Μὰ πού νὰ μ' ἀκούσῃ τὸ Ζιζάνιο.

— Μάρκο! Μάρκο! τοῦ φωνάζει.

— Ἐ, ἔ, ἔ!

— Μάρκο! Μάρκο! Σὰν πιάστηκαν οἱ Μπαμποριώτες με τὸς Τσιόμιδες, κα-τασκοτωθήκανε! Γκράφα γκροῦφα τὰ τουφέκια, τρεῖς λαβοῦμενοι, δυὸ στὸν τόπο. Ὁ Μάρκος πάντα δαιμονιζόνταν ὅταν τοῦ θυμίζασσε αὐτὴν τὴν Μπαμποριώτι-κη ἐποποιία. Μὰ ὁ Φίλιππος, γιὰ νὰ τὸν παλαθῆσῃ πιότερο, τοῦ τὴν εἶπε καὶ με τὴ μύτη, ὅπως μιλῶσε κ' ὁ Μάρκος κ' ὄλοι οἱ συντοπίτες του.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΜΥΩΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

«Αμα ανοίξες τὸ συρτάρι, ὁ Ροδόλφος ἐπῆρε δύο ναπολεόνια καὶ τὸ ἐκλείδωσε. Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι, διὰ νὰ μὴ λαμβάνῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν κόπον νὰ δεκτιάζῃ ὅλα τὰ κλειδιά του, ἐσημάδευεν ἐκεῖνο ποῦ ἐπικαταν εἰς τὴν κλειδαριάν μὲ τὸν συρτῆν του. Κατόπιν ἐστῶσε τὸ φαντασμα τοῦ καὶ ἐξῆλθεν εὐχαριστημένως, ὡς νὰ εἶχε κάμῃ τὴν ὀρεινότεραν πράξιν τοῦ κόσμου.

«Σὲ λίγο, ἐπῆγα καὶ τὸν ἤρσα εἰς τὸ σπουδατήριόν του. Εἶχε τὸ ἴδιον φαθρὸν, γελαστὸν, κ' εὐχαριστημένον ἕως... Πόσον μ' ἐλύπησε αὐτό! Ἄν εἴδειγε τοῦλάχιστον μίαν παραγῆν, μίαν τύφιν, μίαν μετάνοιαν!..

Ἀπεναντίας, τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρετηρήθη ἀπ' ὅλους ἡ ἐξαιρετικὴ εὐδαιμονία τοῦ Ροδόλφου, ἡ δὲ σύζυγός μου, ἡ ὁποία ἠγάθει τὴν αἰτίαν της, ἐπέστρεψε τὴν προσοχὴν μου εἰς τὴν

Περὶ τὸν νὰ σὰς πῶ, εἶχα λάβῃ τὴν προφύλαξιν νὰ καθουράσω τὸν παλαιὸν ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε, μὲ τὰ δάκρυα ἐπὶ μάτια, μου ὁμολόγησεν ὅτι γνωρίζει τὸν ἐνοχόν.

«Ἐμάντευσά ἀμέσως ὅτι μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶχε συλλάβῃ τὸν Ροδόλφον ἐπ' αὐτοφώρῳ.

«Κατηγόρησα λοιπὸν ἐνώπιον ὄλων τὸν πιστὸν μου Γιάννην κ' ἐφθασα μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ πειθαιώσω ὅτι θὰ τὸν καταγγείλω εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἄλλοιμον, φίλοι μου! ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠλπίζα ἀκόμη εἰς ἓν γενναῖον κίνημα τοῦ ἀναξίου υἱοῦ μου. Ἄλλὰ καὶ ἡ τελευταία μου ἐλπίς ἀπεδείχθη ματαία.

«Μόλις ἤκουσε τὴν λέξιν ἀστυνομία, ὁ Ροδόλφος, ἀπαθέστατος ὡς τώρα, ἐφάνη κάπως συγκινομένης, ἐπροχώρησε πρὸς ἐμὲ καὶ μοῦ ἐψιθύρισε κατὰ ποῦ δὲν ἤκουσα ἀμέσως.

«Νομίζεις ὅτι θὰ ὁμολογῇ τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ μὴ καταγγείλω τὸν ἀ-

«Καλὰ τὸ ἐπροφῆτευσεν!.. Ὁ Ροδόλφος δὲν διέφθευε τὰς ὑποσχέσεις ποῦ ἐδίδοε διὰ τὸ μέλλον του ἀπὸ παιδι δεκατριῶν ἐτῶν. Ἐκείνα τὰ πάντα, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶχε πλέον ἐπιδρασὶν ἐπὶ τῆς κακῆς του φύσεως. Οὔτε τιμωρία, οὔτε ἀπειλαὶ ἰσχυρῶς νὰ τὸν διορθώσουν. Τὸν ἐδίωξαν ἀπ' ὅλα τὰ σχολεῖα ὅπου τὸν ἐβάλα. Δεκαπέντε ἐκὼν ἐπλαστογράφη τὴν ὑπογραφήν μου. Δεκαεξὲ ἐτῶν ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπόρων καὶ εἰκοσι χιλιάδες φράγκα, καὶ ἔκτοτε ἀλητεύει, ζῶν μὲ κλοπὰς καὶ ἄλλα κακούργηματα.»

Καὶ χαμηλώνων ἀκόμη τὴν ἀλλοιωμένην ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνήν, ὁ δυστυχῆς πατέρας ἐξερκολούθησε:

«Τὸ μόνον ποῦ κατόρθωσα ὡς τώρα, εἶνε νὰ ποτίζω τὸς παθόντας καὶ νὰ τοὺς κάμω νὰ πούσουν τὰς καταγγελίας των, διὰ νὰ μὴ συρθῇ εἰς τὰς φυλακάς, ἐσχάτην καταστροφήν, ὁ ἄνθρωπος ποῦ φέρει τὸνομά μου!

«Ἐβῶ ὅμως, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ πρῶτον δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον... Δὲν

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΝ

Ἀγαπητοί μου,



ΠΑΡΧΟΥΝ ἐπιμελείς καὶ ἰκανώτατοι μαθηταί, ποῦ τυχαίνει δι' ἓνα ἢ ἄλλον λόγον, ἂν ἔχη νὰ μὴ προβιβασθῶν, ἂν ὄχι νὰ περιφροῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις, τουλάχιστον νὰ μὴ πάρουν τὸν μεγάλον βαθμὸν ἢ τὸ βραβεῖον ποῦ θὰ τοὺς ἀξίει. Καὶ ξέφυρα, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸ παίρνουν κατάκαρδα... Σχεδὸν ἀπελπίζονται... Προχθὲς ἔτυχε νὰ πέσουν ἐπὶ χέρια μου τ' Ἀπομνημονεύματα τῆς Σάρρας Μπερνάρ, τῆς διασημοῦ ἠθοποιῦ, μίᾳ ἀπὸ τὰς δόξας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Γαλλίας, —τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας θὰ σὰς εἶνε βέβαια γνωστότατον. Εἰς ἓν κεφάλαιον τῶν Ἀπομνημονευμάτων αὐτῶν, ἡ Σάρρα Μπερνάρ διηγεῖται τὴν τραγῳδίαν τῶν τελευταίων, τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων της εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ τῶν Παρισίων. Καὶ μοῦ ἐφάνη τόσο...σπαρακτικῆ, ἀλλὰ καὶ τόσο παρήγορος διὰ τοὺς μθητάς ποῦ ἔλεγε ἄνωτέρω αὐτὴ ἡ τραγῳδία, ὅτι ἐσκέφθην νὰ σὰς τὴν συνοψίσω. Λοιπὸν ἀκούσατε:

«Ἐπρόκειτο νὰ δώσω τὰς τελευταίας μου ἐξετάσεις. Ὁ κ. Σαμφῶν, ὁ καθηγητὴς μου, πολλὰ ἐπερίμενον ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλὰ μοῦ εἶχε διαλέξῃ δύο σκηνὰς ἐλευθέρως μίαν ἀπὸ τὴν Σχολὴν τῶν Γερβόντων τοῦ Καζιμίρ Δελαβίνι, διὰ τὴν κομῳδίαν, καὶ μίαν ἀπὸ τὸν «Σιδ» τοῦ ἴδιου συγγραφέως, διὰ τὴν τραγῳδίαν. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ρόλοι, γραμμένοι εἰς γλῶσσαν δύσκαμπτον καὶ πομπώδη, μ' ἐστενοχωροῦσαν πολὺ. Ἦμουν δὲ καὶ ἀσχημῆ. Ἡ μητέρα μου ἀπήτησε νὰ μὲ κτενίσῃ ὁ κομμωτῆς της...»

Καὶ ἀφοῦ ἐξιστορήσῃ τί ὑπέφερε μισὴν ὥραν εἰς τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐκτένισε τὸν σπινθηρὸν μαλλιά της, —μαλλιά ξανθῆς ἀραπίνας, —καὶ κατόρθωσε τέλος νὰ στολίσῃ τὸ μέτωπόν της μ' ἓνα καπέτο ἀπὸ μικρὰ λουκάνικα, παρατεταγμένα εἰς τὴν σειρὰν, διὰ νὰ μιμῶνται τὸ ἀργαῖον διάδημα, —ἡ Σάρρα Μπερνάρ ἐξακολουθεῖ νὰ διηγεῖται πῶς ἐπῆγεν εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ κλαυμένη, συγκυσιμένη καὶ νευρική, πῶς ὑπεδέχθησαν αἱ συμμαθήτριά της τὴν γελοῖαν

της κόμωσιν, πῶς τὴν ἐλυπήθησαν καὶ ἠγωνίσθησαν νὰ τῆς χαλάσουν τὰ μικρὰ λουκάνικα διὰ νὰ τῆς κάμουν τὸ συνειθισμένον της ἀνθρωπινὸν κέντημα, καὶ πῶς τέλος ἤκουσε νὰ τὴν φωνάζουν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ διαγωνισθῇ:

—Δεσποινὶς Σάρρα Μπερνάρ!

«Ἐσηκώθηκα χωρὶς τίποτε νὰ σκέπτομαι, χωρὶς νὰ ἐκστομίσω λέξιν, ζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μαθητὴν ποῦ θὰ μοῦ ἐδίδοε τὰς ἀπαντήσεις. Ἐμῆξα μαζί του εἰς τὴν σκηνήν. Ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸν ἦγον τῆς ἰδίας μου φωνῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεγνώρισα. Τόσον εἶχα κλαύσῃ, ὥστε μοῦ ἐπόνεσε τὸ κεφάλι μου καὶ ὀμιλοῦσα μὲ τὴν μύτη. Ἦκουσα μάλιστα μίαν φωνὴν γυναικείαν ποῦ ἔλεγε:

«Τὴν καυμένην τὴν μικρὰν δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀρῆσουν νὰ διαγωνισθῇ ἐστὶ συναχωμένη ποῦ εἶνε. Ἡ μύτη της τρέχει καὶ τὸ μούτρο της εἶνε πρησμένον.»

«Ἀπετελείωσα τὴν σκηνήν μου. Ἐκαμα τὴν ὑπέκλισιν μου καὶ ἀπεσύρθη ἓν ἐπὶ μέσῳ πενιχρῶν καὶ ἀπροθύ-

μων χειροκροτημάτων. Ἐβάδιζα ὡς ὑπνοβάτης καὶ μ' ἐδέχθησαν λιποθυμισμένην εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἡ κυρία Γκερὰρ καὶ ἡ δεσποινὶς Βραβενδέρ. Συνεβουλεύθησαν ἓνα ἰατρὸν καὶ διεδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν: «Ἡ μικρὴ Μπερνάρ ἐλιποθύμησεν, ἡ μικρὴ Μπερνάρ ἐπεσεν ἀναίσθητη», ἡ δὲ φωνὴ ἐφθασεν ἕως εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς μητέρος μου, ἡ ὁποία, καθισμένη εἰς τὸ βάθος ἐνὸς θεωρείου, ἐπληττε τοσοῦτά.

«Αἱ ἐξετάσεις μου ἐτελείωσαν. Ἐδημοσιεύθησαν τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων. Κανὲν βραβεῖον δὲν μοῦ ἀπενεμήθη! Μοῦ ἐπῆραν μάλιστα ἐπίσω καὶ τὸ δεύτερον βραβεῖον ποῦ μοῦ εἶχαν δώσει τὸ προηγούμενον ἔτος. Ἐτσι εἶμαι εἰς τὰ κρύα...»

Καὶ ὅμως ἡ Σάρρα Μπερνάρ, ποῦ ἔπαθεν αὐτὰ εἰς τὰς ἀπολυτηρίους της ἐξετάσεις, ἔγινε κατόπιν ἡ μεγαλύτερα κομῳδὸς καὶ τραγῳδὸς τῆς Γαλλίας, καὶ μίᾳ ἀπὸ τὰς μεγαλειότατας τοῦ κόσμου. Δὲν εἶνε παρήγορον αὐτὰ τὸ ξεῦρον καὶ νὰ τὸ συλλογίζονται οἱ ὁμοιοπαθεῖς;

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΟΝ



εὐτυχῇ αὐτὴν μεταβολὴν καὶ μοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ υἱός μας θὰ ἤλλαξε χαρακτῆρα καὶ θὰ διορθώνετο.

«Θὰ γίνῃ τώρα δεκατριῶν ἐτῶν, μοῦ εἶπε δὲν εἶνε πιά μωρό.

«Ναί, δυστυχισμένη, εἶπα μὲ τὸν ναῦν μου ὁ Ροδόλφος σου δὲν εἶνε πιά μωρό, εἶνε ὅμως κλέπτης. Νὰ τὸ ἡξέυρες!..

«Ἄλλὰ μοῦ ἔμενον ἀκόμη μίᾳ ἐλπίδι. Ἴσως, ἔλεγα, νὰ μὴν ἔχη συναισθησιν τῆς πράξεώς του, νὰ μὴν ἐννοῇ ὅτι αὐτὸ ποῦ κάμνει, εἶνε ἐγκλημα. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ὑποβάλω εἰς μίαν δοκιμήν.

«Τὴν ἐπομένην, τὸν ἐκάλεσα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἀνοίξας τὸ συρτάρι, ὅπου εἶχα τὰ χρήματα, ἐφώνησα ὅτι μοῦ τὰ ἐκλείψαν.

«Ὁ Ροδόλφος οὔτε κἀν ἐκινήθη, ὡς νὰ μὴν εἶχεν ἀκούσῃ τί εἶπα. Διὰ νὰ τελειώσω τότε τὴν δοκιμήν, προσεκοιμήθη ὅτι ἐνοχοποιῶσα τὸν ἀμαξῆν καὶ ἤρχισα νὰ τὸν ἀνακρίνω μὲ τραγῳδέματα.

θῶν ἀμαξῆν, ἔσκυφα καὶ τὸν παρώτρυνα νὰ ἐμιλήσῃ δυνατώτερα ὅ, ποτε δὲν θὰ χρησιμοποιῶσα τὰ λόγια ποῦ ἐδῆγχαν τότε ἀπὸ τὸ παιδιὸν ἐκεῖνο στόμα!

«Αὐτὸς εἶνε, μπαμπᾶ, μοῦ εἶπε. Ὁ Γιάννης... τὸν εἶδα.

«Δὲν ἠμπόρεσα νὰ συγκρατήσω τὴν ἀγανάκτησιν καὶ, ἀρπάξων τὸν μικρὸν κλέπτην ἀπὸ τὸν βραχίονα, τοῦ ἀναποδογύρισα τῆς τσέπης.

«Ἐξῆ χροσὰ ναπολεόνια ἐκύλισαν εἰς τὸ πάτωμα.

«Ὁ Ροδόλφος, κατακόκκινος, ἐτρέπη εἰς φυγήν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

«Διὰ τὸν τύπον τότε ἐζήτησα συγκινήσιν ἀπὸ τὸν ἀμαξῆν κ' ἐβεβαίωσα τοὺς ἄλλους, ὅτι δὲν τοὺς ὑπεπτεύθησαν οὔτε στιγμὴν, ἀλλ' ὅτι ἔκαμα ἐπίτιδες τὴν σκηνήν ἐκείνην, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἐνοχόν, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίζα.

«Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξῆρχετο ὁ καμαριέρης, τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἀμαξῆν:

«Δυστυχισμένους πατέρας! αὐτὸ τὸ παιδι εἶχε, μὲ λ λ ο ν !..

κατηγορεῖται μόνον διὰ κλοπὰς ἀλλὰ καὶ δι' ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἐξουσίας, διότι, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χάι-φελ, ἐγνωρίζω ὅτι ὁ ἄθλιος ἔκαμε χρήσιν καὶ τοῦ ρεβόλβερ του. Σὺ, Μωρίς, ποῦ ἦσουν παρών, πές μου: ἐπυροβόλησε κατὰ τῶν πόλισμων ποῦ τὸν ἐκυνήγησαν;

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκοκκίνησε.

«Ὁ «Ρ» δὲν πυροβόλησε κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν, ἐψιθύρισεν. Ἦμουν ὀπλισμένος κ' ἐγὼ, τὸν ἐπυροβόλησα καὶ ἠμύθη...»

—Σὺ ἐπυροβόλησες πρῶτος; ἠρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος.

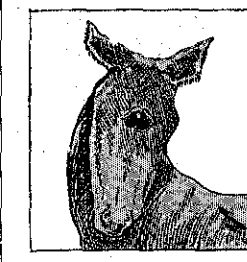
—Δὲν θυμῶμαι! ἀπεκρίθη σιγὰ ὁ Μωρίς. Ὁ μαρκήσιος ἐσιώπησεν. Ἐἶχεν ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ Μωρίς τῷ ἀπέκρουπε τὴν πικρὰν ἀλήθειαν καὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται, διὰ νὰ μὴν τὸν λυπήσῃ.

—Δὲν χροιάζεται πλέον οἶκτος δι' αὐτόν! ἀνέκραξεν ἔξαφνα. Κανένας οἶκτος! Ἄς τὸν πιάσουν κ' ἄς τὸν στείλουν ἐπὶ κάτεργον. Τοῦ ἀξίει!

(Ἐπετα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΩΣ

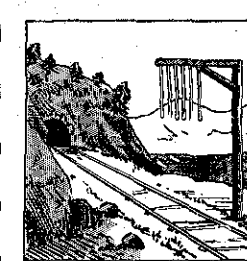
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κύβλωψ τετράπους



Εἰς τὸ Πολοστὰλ τῆς Ρωσσίας ἐγεννήθη πῶλος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἓνα μόνον μάτι εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Δημοσιεύμεν ἐκ φωτογραφίας.

Διὰ τοὺς σιδηροδρομικοὺς



Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κολωμβίαν, ὑπάρχουν στυλαί, τοποθετημέναι ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εἰς ἀπόστασιν ἑκατῶν μέτρων ἀπὸ ἐκάστης σήραγγος (τοῦν-νελ.) Καὶ ἀπὸ τοὺς στυλοὺς αὐτοὺς εἶνε κρεμασμένα χονδρὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν διὰ νὰ εἰδοποιῶν τοὺς σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι, διὰ λόγους ὑπηρεσίας, εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς στέγης κανονῶς θαγониоῦ, ὅτι τὸ τραῖνον πλησιάζει εἰς σήραγγαν. Τὰ σχοινία τοὺς κτυποῦν

μαλακὰ καὶ, προετοιμαζόμενοι οὕτω, εἰμποροῦν νάβρουν ἐγκαίρως τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν των.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Παιγνίον

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Μέλλοντος Θαλασσοπόδου

ΝΑ	ΔΗ	Υ	ΤΗ	ΟΝ
ΤΡΑ	ΛΟΥ	ΨΟΣ		
ΘΑ	ΑΙ	ΜΕ	ΚΙ	ΠΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων λουτροπόλεων τῆς Ἑλλάδος.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου Les aux grands grands remèdes maux. Νὰ μετασθεῶν κατὰλλήως αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰποτελεσθῇ μίᾳ παροιμία.

Ἀύσεις τοῦ 29ου φύλλου

Ὁ κύριός του εὐρίσκειται ἐάν ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης γίνῃ βάσις, σχηματιζόμενος ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐνοῦ. —δ'.) Χρυσός, πλάτινα, ἀργυρός, σίδηρος, χαλκός, μόλυβδος. —γ'.) La neige.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της, διὰ νὰ περάσῃτε ὁραῖον καλοκαίρι.



Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη- του, Κεφ. Β'

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Τό βαπόρι εσφύριξε, έβγαλε άσπρο καπνό και άφισε πίσω του την Πόλη, ή όποία ήταν καταπλημμυρισμένη από φώ- τια. Η θάλασσα ήταν ήσυχη σαν καθρέ- φτης και μέσα της άντανακλούσε ο όλο- κάθαρσ ούρανόσ με τούς φωτεινούσ κα- τοίκουσ του.

Νύχτασ αύρα έλουζε της πλαγιέσ του Βοσπόρου της καταπράσινεσ, που σκορ- πούσαν πολύ μακρού τή κυρτώδιά των λουλουδιών των και την άνελάττειαν με έκείνην της άάμυγντεσ θάλασσασ.

Όταν προχωρήσαμε άνοικτά, γλυκό άέρι άρχισε να φυσά και να μάσ χαί- ιδεύη. Λευκά κύματα, που άστραφταν άπ' της άκτίνεσ του φεγγαριού, άλληλο- κνηγιόταν.

Εδριζοκόμισε άρκετά μακρού, όταν έ- ξαφνα μου φάνηκε, πώσ ο δρόμοσ του πλοίου λιγόστεισε. Μιά ευωδιά άγνωστη, σαν λιβάδι έχύθηκε γύρω μου. Ένόμιζεσ πώσ άνεδίνετο από τό θυπό της θάλασ- σασ, ή όποία όσάν να την έσέβετο κρυ- σταλλώθηκε σε μία μεγάλη περιφέρεια. Τά κύματα παραμέρισαν όσάν να την χαιρετούσαν.

Ένα τετράγωνο κρυσταλλένιο έσχη- ματίσθηκε, στο όποιον ή σελήνη έστειλε δλεσ της όμορφιεσ της και τά άστρα της άοργιεσ άκτίνεσ των. Η ευωδιά που έ- βγαυε από 'δω ήταν μεθυστική, υπερ- κόσμουα...

Τύ ώραία !.. Ήπιθύοισα κ' άρχισα με μπάτια άόροτρα να κυττάω τό μαγικό πλαίσιο, τήν άπάνταση είκόνα. Βαθεια στο μέσον της ένα κάταστρο συνδόνι ά- πλώνετο. "Ω, θάνε καμιά νεράϊδα της θάλασσασ, είπα, θάνε καμιά θεά της άρχαϊότητοσ, κ' άποκαλύφθηκα γιά να την χαιρετήσω. Ναι, ήταν θεά, αλλά θεά άλληνη. "Ησυχία νεκρική έβασίλευε και όμοσ μεσ' στη καρδιά μου έννοιωθα δλόκληρη μελωδία, ψαλμωδία θεία.

Τό σενδόνι παρεμέρισε και ό, τί θαύ- μα !.. Μιά τράπεζα έλόχρυση, που έβγα- ζε άπ' όλα τά μέρη φλόγεσ μαγεμένεσ, φώτα παρθένα, έφάνηκε. Μιά τράπεζα γεμάτη διαμαντόπετροσ, πλεγμένη με χρυσάφι !

Η θεά της προκαλούσε τό σεβασμό άνομη και στ' άψυχα. Η Τράπεζα της "Αγιασ Σοφίασ, που πρό πεντακόσια χρό- νια είχε δουλιάζει...

Συλαβωμένος Έλλην

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Έπολεμούσε 'στό χαράκομα διά την τιμήν της Πατρίδοσ του όταν ή σφαίρα τόν έκτύπησε 'στό στήθοσ. Έπαιξε μίαν βλασφημίαν διότι δεν θα ήτο πλέον ή- κανόσ να πολεμήσ, και έπεσε κάτω, φέ- ρων τό χέρι του στην πληγή. Δύο σύν- τροφοι τόν άντεληφθησαν και ήλθαν πρόσ βοήθειάν του.

Έπειτό λιπόθυμοσ και όταν με πολ- λούσ κόπουσ κατορθώσαν να τόν κάμουν να συνέλθη, ήρώτησε :

«Προχωρούμε ;»

Και κατόπιν, βλέπων ώσ έν όνειρω τόν έχθρόν να νικάται, έφώναξε :

«Έπάνω τους !.. τούσ νικήσα- με !..» και... έτελείωσε.

Άπέθανε διά την Πατρίδα χωρίς καμ- μίαν διαμαρτυρίαν και με τό χαμόγελο στα χείλη, μακρών από τούσ γονείσ του και από τούσ φίλουσ του.

Υπάρχει άρά γε ωραιότεροσ θάνατοσ από τόν θάνατον του στρατιώτου ;

Ηρώσ του 1913

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

3. ΠΡΟΧΑΡΑΓΜΑ

Κάποιο άεράκι πρωινό 'στη θάλασσα έχει [πάρει' σαν κάτι να ταραζείται, να παραλλάξη [κίττι.

κι' άσ λάμπη, κι' άσ μεσουρανή φηλά [τ' όρατο φεγγάρι, άπάνω 'στο ήσυχο νησί, 'στο γαλανά [του πλάτη...

Κι' άσ φαίνονται όλα βάρυπνα, ακίνητα, [βαρειά' κι' άσ έχουν όλα δλόγυρα τή βραδυή [θωριά...

Μοσχοβολούν τά δειλινά μ' όρθάνοικτα [τά φύλλα, όσάν να πίνουν φώσ γλαυκό δροσιάσ άπ' [τό φεγγάρι...

Τήν ζεστασιά ζητά ή καρδιά, με μίαν [άνατριχίλα, 'στο σκοτεινό προχάραγμα, 'στο άγέρι, [που έχει πάρει...

Τρίζουν τά πρώτα βήματα σιγά και υσταγ- [μένα... λύνεται ή βάρυα 'στο γυαλό γιά γαλανό [ταξείδι,

σβύνουν τά άστέρια εδω κι' εκεί, όχρά και [κουρασμένα, κι' άστράφτει δλόγυρα ή δροσιά 'στο λαμ- [περό γρασιδί...

Τήσ Ίριδοσ τά χρώματα δλόγλυκα ένωμένα τό σιγαλό ξεψύχισμα της θερινής σελήνησ, βάρυν τά ούράνια στρώματα, τά γλυκο- [κοιμισμένα

μέσα σε πέπλα μοναξιάσ, αθρίασ, σιγήσ, [γαλήνησ...

Οι πετεινοί μακρού λαλούν και χαιρετούν [τήν χαρηνγή,

που άπό τήν Πύλη του ούρανοσ ροδόφωτη [έχει βγή...

Τέλλοσ Άγρασ

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

"Έχουν δίκομο οί Τούρκοι να μη θέλουν να δοθούν εις τήν Ελλάδα αι νήσοι αι όποια εδριζοκονται πλησίον των Μικρα- σιατικων παραλιων.

Και όμως δεν έννόησαν καλά τόν κίν- δυνον !

Η γιαγιά:—Τι διαστικά που τρώσ ! "Ωσ που να βάλω εγώ μα μπουκιά στο στόμα μου, εσά έχεις βάλη τρείσ :

Ο έγγονοσ:—Μά γι' αυτό, γιαγιά, έ- χεισ και τρείσ φορέσ μεγαλύτερο στόμα άπ' τό δικό μου !

Έστάλη υπό της Τροπαιούχοσ Έλλάδοσ

Προχθές έκαθήμην επί ένόσ βράχου άπέναντι της ώραίασ Ίωνίασ και οί ό- φθαλμοί μου πλήρεισ διακρύων ήτένιζον πρόσ τήν χώραν ταύτην, τήν κοιτίδα του Έλληνισμοϋ, ή όποία όμοσ — φεϋ ! — εδριζοκείται έτι εις τάσ χείρασ του βαρ- βάρου έχθροϋ. Ο δύνσ ήλιοσ έχρύσωνε τάσ κορυφάσ των ύψηλοτέρων όρέων ατέτησ και αι οικίαί της μόλισ έφάνιντο εις τό βάθος.

Πρό του τοιούτου θεάματοσ και πρό της άγανακτήσεωσ ήτισ έπληρω την Ψυχήν μου, έσκέφθην ότι οί Τούρκοι τω- όντι πρέπει να φοβόνται τούσ Έλληνασ οτινεσ εκ της ελευθέρασ Πατρίδοσ των βλέπουσ τοιαύτα έλληνικιάσ χώρασ στε- ναζούσασ υπό τόν ζυγόν των Γ...

Πρόμαχοσ της Έπταλόφου

Η ΑΔΙΟΡΩΤΗ

Η Λέλα είνε άνυπόφορη, δεν έχει κα- θόλου τρώπον, και ή καμιά τήν μαλλώ- νει άδικακόπωσ. Πολλέσ φορέσ έγινεν αί- τία να μετανιώση διά τά άσχημα λόγια που έπρόφερε στον θυμόν της, αλλά του κάκου !

«Παλιοκόριττε, κακιά, ξεκουμπίσου !..» είνε τά λόγια που ξεφεύγουν συχνά, άπ' τό εμφορο, μικρούτοκο στοματικά της και τ' άσχημίζουσ τόσοσ πολύ, ώστε τό άποστρέφεσαι.

Μίαν ήμέραν, εις τό σχολείον, έχει στραφή πρόσ τό παράθυρον και κυττάζει έξω τά δένδρα και τά πουλάκια που κη- λαιδούν γλυκά. Ένα χέρι τήν έγγίλει στον άμον και της λέγει :

«Λέλα...»

«Κάνε μου τή χάρι, άφισέ με ήσυ- χη, άπαντά άποτόμοσ ή Λέλα, άφρη- μένη από τά πουλάκια, χωρίς να γυρίση.

«Και εγώ, άπαντά ή διδασκάλοσσι, διότι αυτή ήτο, θα σε άφισω ήσυχη και νηστική μία ώρα.»

Από τό στοματικό της Λέλασ, οασ βεβαιώσ πωτέ πιά δεν βγήκεν άσχημοσ λόγοσ. Κ' έτοι διορθώθηκεν ή αδιόρ- ωτη.

Αδδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τοτόσ βλέπει τό κουτί με τά σπέρτα κοντά 'στη μποτιλλια με τό οινόπνευμα και φωνάζει :

—Πρόσ Θεού !! Πάρτε τά σπέρτα άπ' εκεί ! Οά καούμε !..

Έστάλη υπό του Έτασιού του Ίδεώδοσ

**

Η γιαγιά:—Τι διαστικά που τρώσ ! "Ωσ που να βάλω εγώ μα μπουκιά στο στόμα μου, εσά έχεις βάλη τρείσ :

Ο έγγονοσ:—Μά γι' αυτό, γιαγιά, έ- χεισ και τρείσ φορέσ μεγαλύτερο στόμα άπ' τό δικό μου !

Έστάλη υπό της Τροπαιούχοσ Έλλάδοσ

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΣΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ο καλλίτεροσ σύντροφοσ—τό δροσιστικώτερον άνάγνωσμά, είνε ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,, ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Έχουμε μίαν μεγάλην συλλογήν τοιούτων θαυμασιών Τόμων, έκαστοσ των όποίων τιμάται από 1 δραχμήσ μέχρι 10. Συμβουλευθήτε τόν Τιμοκατάλογον που έδημοσιεύθη πολλάκις εις τά έφρετινά φύλλα και κάμτε έγκαιρωσ τάσ παραγγελίασ σας, διά να έξασφαλίσετε έν ώραϊον, άπολαυστικόν και ώφέλιμον Καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Αθήναι, 38 δόδσ Εβρουπίδου τήν 30ην Ιουλίου 1915.

ΕΙΣ μίαν ερώτησιν, τήν όποιαν μου κάμουν σήμερον πολλοί περίεργοι, δηλώ ότι δεν έμπορώ νάπαντήσω.

Η Έξοδοσ του Μεσολογίου μου στέλλει διά τήν Φούλαν τό έξησ γραμματικό : «Αγαπήτη μου. Γνω- ρίζω ότι έκαμα μέγα λάθοσ να ερωτήσω άν έχησ άδελφόν τόν Φάωνα, άφού ό- λοι οί συνδρομηταί εμειθα άδελφοί και έχουεν μητέρα τήν Διάπλασιν. Δι' αυτό σου ζητώ συγγνώμη. Διά τό άλλο θέμα, έκαμες εσά λάθοσ. Ούτε Άγλαΐτσα είμαι, ούτε και τήν σχετικήν Άνθούλαν έχω. Άλλ' άσ είχα τήν άδελφή μου και άσ είμεθα σαν τήν Άγλαΐτσα και τήν Άν- θούλα με τόν καιρό θα διορθωνόμεθα. Με πολλά φιλά.»

Η ίδια πληροφορεί τόν Τέλλον Άγ- ρεαν, ότι τό ποιήμά του 'στο Βασιληά τό ββαλον να τό άπαγγείλη μία μαθή- τρια κατά τάσ εξετάσεισ. Μεγάλη τιμή διά τόν Τέλλον Άγρην.

Κ' εγώ τό έλπίζω, Μικρό Ηπει- ρωτάκι, ότι δεν θα εσέβησ εις τήν άνάγνωσνά λίσω τόν κομπο της ύποσχέ- σεώσ σου.» Σου είχομαι καλήν διαμονήν εις τήν δροσεράν σου πατρίδα. Να μου φίλησ και τόν μικρούλην Χρηστοάκη, που άια έχειται τό φύλλον, φωνάζει :

«Η Ζάπλασι ! ή Ζάπλασι !»

Ο Μέλλων Θριαμβευτήσ μου γράφει : «Είνε τώρα σχεδόν ένασ μήνασ που εδριζοκοιμαι... έκποσ μάχησ και τοίτο με λυπει πολύ, διότι θέλω να είμαι κ' εγώ εις τήν έμφοροσφωλυκήν και όχι εις τήν έφεδρείαν που είμαι τώρα.» Εμ- πρόσ λοιπόν, προχώρει ! Δεν έννοεισ ότι αυτό από σε μόνον εξαρτάται ; — Πώσ πήγε τό θαλάσσιον ταξείδι, που έκαμες πρώτην φοράν ;

Ψεπάθουα, Λέον, λέγεται ή έγγρα- φή συνδρομητών και άγοραστών, διά τήν όποιαν φροντίζουσ οί προθυμότεροι κ' έν- θουσιώδεστέροι φίλοι μου. Έάν διαβά- σης τόν Όδηγόν που έδημοσιεύθη εις τό πρώτον φύλλον, θα ιδής όμοσ τάσ λε- πτομερείασ. Έλπίζω δε, ότι θα θελήσησ και σά να ξεσπαθώσθης, δηλαδή να μου έγγραφησ κανένα νέον συνδρομητήν.

Διά τήν πτωχήν Κυπριοπούλαν που έσωτήθη κ' ένεγοθήρη ήδη συνδρο- μήτρια, μου έστειλεν αυτήν τήν εβδομά- दा πρόσ παράτασιν της συνδρομήσ της και ο Νίνωσ Ρώσσοσ δραχμήν μίαν.

Τό Κάστρον Καλαμών, που άργησε να φανή εις τήν άλληλογραφίαν ένεκα των εξετάσεων, μου γράφει :

«Αυτή ή Κασσετίνα μάσ έγεινε άλληνη άπόλαυσι. Άπό τήν αρχήν εφαινετο ότι έχει να μάσ 'πή πολλά ποήματα, άλλ' όχι όσα βλέπομεν τώρα (Και που να ή- δήτε άκόμη !) Μπορώ να πώ, ότι άπ' όλα τά μεθυστοήματα που έχω διαβάση, κανέν δεν ήτο σαν τήν Κασσετίναν, ούτε θα υπάρξη. Αυτή τούλάχιστον είνε ή γνώμη μου.»

Σου έστειλα τό βραβείον, Χάριε. Διά τό χαριτωμένον έπεισόδιον δεν ά- ναφέρω τίποτε, διά να μην άνανεωθούν αι ύποψία. Θα είπω εις τήν Φούλαν ότι σου άρέσει πολύ ή γλώσσα και ή πρωτοτυπία των έπιστολών της. Ναι, ε- κείνη ή άλλη είνε ή γνωστή σου.

Έννοείται, Φωνή της Πατρίδοσ, ότι γηήγορα θα έξαναεπιθυμήσετε τό σχολείον. «Τά ώραία μαθήματα, οί κα- λοί καθηγηταί, αυτό τό σχολείον με τήν φαιδράν αλλην, τόν αγαθόν έπιστάτην, ή τάξι, τό θρανίον, ή έδρα, οί πίναξ, τά μικροατακτήματα, τά ένύματα—δλ' αυτά που λέγεισ, δεν λησμονήται ποτέ. Και άφού περάση ο πρώτοσ μήνασ των δια- κοπών, τά παιδιά αρχίζουσ να τά ένθυ- μούνται...»

Ηλιοδοσίλεμα, ή όπερα ή με- λόδραμα, είνε έργοσ σοβαράσ ύποθέσεωσ —έμμετρον δράμα ή τραγωδία,—μελο- ποιημένο άπ' αρχήσ μέχρι τέλουσ. Ό- περέττα είνε έργοσ φαιδράσ ύποθέσεωσ —κομωδία ή φάρσα,—του όποίου μέρη μόνον είνε έμμετρα και μελοποιημένα, τό δε άλλο εις πεζόν και χωρίς μουσικήν. Υπάρχει άκόμη και τό κομειδύλλιον ή κομωδία μετ' άσιμάτων, που έχει άκόμη δλιγοτέραν μουσικήν από τήν όπερέτταν. —Καλό ταξείδι.

Έλαβα, Θησεύ, κ' ευχαριστώ. Σε αγχαίρω που έπήρεσ τόν άνώτερον θα- μινόν της τάξεωσ σου και έλπίζω, ότι τό- ρα που ήσυχασεσ, θα μου γράφησ συχνά- τερα. Η αρχή του 1500θ Διαγωνισμοϋ Λύσεων είνε εις τό 18ον φύλλον' άλλ' έ- κεί κατά λάθοσ έτέθη ο αριθμόσ 149.

Η Άνθισμένη Βαμβακιά με τ' άδελφία της, κάμουν τά μαουδά των διά να υπάγουσ εις τά λουτρά. Έννοοϋν όμως να πάρουσ μαζί των όσουσ τόμοσ Διαπλάσεωσ έχουεν. «Ε, παιδιά ! τούσ φωνάζει ή μητέρα των' δεν χωροϋν !—Μά τούσ θέλωσ όλουσ !—Τότε τί θα γί- νη ;—Τι να γίνη, μαμά μου ; άφού παιό- νετε μάσ πρέπει και τήν ψυχή μας !..»

Με πολλήν χαράν εδίδαξασ, Φάων, τήν έκτενή σου έπιστολήν. Λέγω με χα- ράν, διότι εχεσ τόσοσ καιρόν να μου γράφησ και ένώ ένόμιζα ότι μ' έλησμέ- νησεσ, είδα ότι μ' ένθυμείσαι. Τά ασθή- ματα όμοσ που έκτυλίσεσ, μ' έλύπησαν. Προσπάθησε ναποδιώξησ αυτήν τήν με- λαγχολίαν, να πάρησ τήν ζωήν όπωσ

είνε και να γίνησ—άπό μέσα—φαιδρό- τεροσ. Διά τό ποιήμα κάμνω κατά τήν παραγγελίαν σου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έμνημονταί : «Ο άποχαιρετισμόσ του «Δάκρυ του Έλέουσ».—Τό λάθοσ της Μα- ρίασ του Μαγευμένου Ρόδου.—«Φύλλα 'στον άνεμο» του Παγγεληνίου Πόθου.—«Αυτέσ της ήμέρεσ» της Έβελίνασ.—«Εις τό μέγα δάσοσ» της Άνθισμένησ Βαμβα- κιάσ.—«Από τό λεζικό μου» Βασιλείου του Βουλγαροκόττου.—«Χαρά και λύπη» του Στεναγμού του Άνέμου.—«Νερό» του Τέλλου Άγρα.—«Ανεπίγραφο κτλ.» της Χαριτοσ.—Ανέκδοτα Π. Πνεύματα και άλ- λα μικρά διάφορα διαφόρων.

Αποροϋντοναί : «Επιστροφή», «Αι ε- ξετάσεισ», «Κρίμα ή χαρά μας», «Άλληλο- γραφία Διαπλάσεωσ». «Ο άποχαιρετισμόσ της Άνοιξεωσ», Τρικυμία και ναυάγιον», «Τό φθινόπωρον», «Βραδυέσ εικόνεσ» (άτεγγα όλα.)—«Στην άγκαλιά της θάλασσασ» (φαι- νεται αντίγραφή.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Σκληρ, ά. (Ι. Σ.) Τυπερραίου, ά. (Γ. Σ.) Χιακή Άνθοδέ- σμη, κ. (Π. Μ.) Μάχη, ά. (Α. Α. Α.) Άπόγονοσ Ηρώων, ά. (Ι. Α.) Δόδοσ Δίστερ, ά. (;) Ίνδάλμα της Τριπόλεωσ, ά. (;;) Βαλανηδοφόροσ Άρχιάσ, ά. (;;)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοϋν νάνταλ- λάξουσ : ή Φωνή της Πατρίδοσ (0) με Αιολικην Κιθάρον, Όνειροπόλον των Καλαμών, Θηλυκόν Διάβολον, Σουλφίδα, Έβελίαν—ο Σκαλωμένος Έλλην (0) με τούσ Ροδίουσ και Κυπρίουσ ψευδωνυ- μούχοσ :

Η Διάπλασισ άσπάζεται τούσ φίλουσ της : Νικηφόρον Στόλον (έστειλα) Άθιγ- γανίδα (σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεσ και ό κ' Ε. επίσης;) Όθριον Άνεμον (σε συγ- χαίρω διά τόν προβιβασμόν ή Συλλογή σου ελήφθη) Δαρνοστραφή Βασιλέα (έχει κα- λώς;) Γιάγκον Π. Νικ. (έλήφθησαν έχταί- ρωσ;) Όνειροπόλον της Δόξησ (βραβεία κτλ. έστειλα) Όμηρικόν Ηρωα (έλαβα, ευχαριστώ) Γήν των Φαιάκων (έστειλα) Λουΐζαν Κ. (έλαβα, ευχαριστώ) Κερυ- ραϊκόν Διάβολον (έλαβα, ευχαριστώ) Μα- ρίαν Σ. Μπενη-Ψάλλη (δχι, εγώ δεν έμ- πορώ να τόν άγοράσω, διότι έχω πολλούσ ερώτησ κανένα βιβλιοπώλην) Ένετικόν Λέοντα (έλαβα, ευχαριστώ και σε συχαίρω διά τόν διορισμόν σου) Ζακωνθινάκι (χαί- ρω πολύ δι' όσα μου γράφεσ) Ήθελα όμοσ να έγραφεσ όλιγον καθαρώτερα, ήραιώτερα, όχι 'τσι διαστικά, και τάσ λύσεισ σου σε χω-

ριστόν χαρτί, σάν τ' άλλα, και όχι μαζί με τ'ό γραμμαξ') Ναυτικά της Αθήνου (σε συγγαίρω, και εις άνώτερα') Στεναγμόν του 'Ανέμου (θα δημοσιευθούν πολύ γρήγορα) Μπασουέ (έχει καλώς: μά από πού άλλοι εμπροει να κατάγετα ένα Συριανάκι;) Θαλασσοπούλι του Στάλου (χαίρω που έγεινες καλά: ευχαριστώ δια την φροντίδα) Θιακόν Μετανάστην (έχει καλώς) Λυδιάν Λίθον (καλόν και τό 9, αλλά ευχομαι του χρόνου να πάρης 10' δσον δια να σου συστήσω γαλλικόν βιβλίον, πρέπει να γνωρίζω τας δυναμεις σου εις την γλώσσαν) Ποιμενίδα του 'Ολύμπου (χαίρω που έγεινες καλά: ευχομαι να σε δυναμώσω άκομη ή άλλαγή του άέρος: γράφε μου συχνά: βιβλίον έστειλα') Λορελάι (έστειλα: καλό ταξέδι: μη με ξεχάης και από εκεί') Τροπαιούχον 'Ελλάδα (έστειλα: ευχαριστώ πολύ τον Σύλλογόν σας δια τό νέον έσοπάθωμα') Κεκριμμένον Θησαυρόν (έστειλα: θα κερδίσης όποτε κληρωθής) 'Αχαϊκόν 'Αστέρα (έστειλα εκ νέου) 'Ελληνοπούλιαν (σε συγγαίρω: ναι, δια τας θειας του Ραούλ θα μάθωμεν παρακάτω) Αιματομένο Σίφος (έγεινε λάθος: τό άλλο ακατόρθωτον) Ροιμελιωτάκι (ναι, εις τούς έβδομαδιους Διαγωνισμούς, και οι στέλλοντες μίαν μόνον λύσιν, θεωρούνται λυταί) Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν (έστειλα) Τέλλον 'Αγοραν (τό πιστεύω άδιστάκτως) Σοφόν του Μέλλοντος (σε συγγαίρω δια τό άριστα) 'Ελευθερωτήν (έλαθα, ευχαριστώ) Μανιατοπούλιαν (έλαθα, ευχαριστώ) 'Απόγονον 'Ηρώων (χαίρω πολύ: να μου γράψης λοιπόν τακτικά) Σκλαβωμένον 'Ελληνα (δέν ένδιαφέρομαι δι' αυτά που δημοσιεύονται άλλοι, ούτε ό κύκλος μας τ'α ξεύρει) Νικητήν (βραβείον έστειλα) Βράχον του Ζαλόγγου (τόμους έστειλα) 'Ονειροπόλον της Δόξης (ό κ. Π. σου άπήντησαν ιδιαίτερας) Κανόνι του 'Αβέρωφ κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 30ην Ιουνίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1898)
 Τόμοι 9 (οι έξής: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, δια τό 'Εσωτερικόν και 1.30 δια τό 'Εξωτερικόν.
 Τόμοι 10 οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2.50 έκαστος.
 (Οι Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος έξηνηλθήσαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)
 Τόμοι 5: τῶν ετών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὄν έκαστος τιμᾶται: "Αδέτος φρ. 3—Χρυσῶδ. φρ. 6. Δια τας Επαρχ. αδέτος 3,50, χρυσ. 6.50 Δια τό 'Εξωτερ. » 4.— » 7.—
 Τόμοι 7: τῶν ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὄν έκαστος τιμᾶται ελεύθερος ταχ. τελῶν: "Αδέτος φρ. 7—Χρυσῶδες φρ. 10.
 Τόμοι 9: τῶν ετών 1906 ἔως 1914, ὄν έκαστος τιμᾶται: "Αδέτος φρ. 8—Χρυσῶδες φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Αὐγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῦθῃ.

374. Ἀπροσδόκητον
 Τι ἔκαμεν ὁ Τακὸβ ἀφοῦ συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του; *Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Π.

375. Δεξιόγριφος
 Δένδρον ὄρατον, ὑψηλόν, Με μετοχὴν ἐνώνω Κ' ἕνα ρωμαίων στρατηγόν Ἐσθῆς σου φανερώνω. *Εστάλη ὑπὸ τῆς Φραίας Γαλατίας

376. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγριφος
 Ἔνος ποιητὸν Λατινοῦ Ὁ λαϊμὸς ἂν ἀλλάξθῃ, — Μὰ αὐτὸ δὲν ἐνε θάυμα; — Πάλι ὁ ἔδιος θὰ βρεθῇ. *Εστάλη ὑπὸ τῆς Περαχτῆς Νεραϊδοῦλας

377. Ἀναγραμματισμός.
 Κάτοικον ἀρχαίας χώρας Ἀναγραμματιστῶν Καὶ κραυγὴν πτηνοῦ ἀγρίου Ὅπως σχηματίζω. *Εστάλη ὑπὸ Βασιλείου Γ. Πουλοπούλου

377. Τρίγωνον.
 * * * * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
 * * * * * = Ὀμηρικὸς ἦρωας.
 * * * * * = Φωτιστικόν.
 * * * * * = Ἀνωνομία.
 * * * * * = Σύμφωνον.
 Καὶ καθέτωσ τὰ ἴδια. *Εστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

378-382. Μαγικὸν γράμμα.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστου τῶν κάτωθι λέξων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
γέλωσ, Δῶρος, Ἴος, ὄμμα, πόσος.
 *Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαζομένου Λαβάρου

383. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀσθήρ.
 2 1 6 7 1 = Θήριον.
 3 4 5 1 7 8 9 = Πτηνόν.
 4 2 3 4 7 6 1 = Αὐτοκράτειρα.
 5 6 3 4 = Πόλις.
 6 8 2 7 6 8 9 = Μῆν.
 7 4 8 9 = Ἐπιθετον.
 8 7 1 3 5 8 9 = Ζῶον.
 9 2 5 8 9 = Νῆσος.
 *Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Αἰήνου

384. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξων ἀποτελοῦν πτηνόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πόλιν τῆς Ἰταλίας:

1, Εἶδος σαύρας, ποικιλιώδους διὰ κάποιαν τῆς ἰδιότητα. 2, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Νῆσος τοῦ Ἴονίου. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Ποταμὸς. 7, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
 *Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Ἑλλησπόντου

385. Φωνηεντόλιστον
 x - ** - μ - xδδν - τ - τ - Μλτδ - τρην
 *Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτονόμου Ἡσιλίου

386. Γρίφος

μ'	τι			
ε	τι	τι		
ε	τ	τι	χ'	1
ε	τ	τι	τι	
ε	ε	τι		

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπιδοφόρου Κουανολεύκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18
 219. Κάρπαθος (Κάρ, πάθος).—220. Περσικός (περ, σὺ, Κῶς).—221. Ὅβις-δφις.
 222. ΕΡΑ τῆς τύχης. (Κατὰ τῆς τύχης.)
 ΔΙΜΗΝ σήλας ἐκ τῶν ὄνων
 ΔΗΜΗΤΡΑ καὶ ἐξ ἀριστερῶν.)
 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ —224-228. Δια τοῦ Θ: νόθος, θρόνος, θάλλω, θόλος, ἔθος.—229. ΠΡΑΣΙΤΕΛΗΣ (ράπττης, Ἀργής, ξηρά, ἴλη, τρία, Ἑλλη, λέξις. Ἡρα, Σάρα.)—230. 1, ΘΗσῆς: 2, ΝΕάπολις: 3, ΣΑπρῶ: 4, ΒΑΡσελώνη. ΘΝ-ΣΒ (Θεὸν σέβου) ΗΕ-ΑΑ (Μηδὲν ἄγαν).—231. Νῦν ἀπολύεις τὸν θοῦλον σου, δέσποτα.—232. Ὅ, τι μάθεις νέος δὲν τ' ἀφίνεις γέρος. (ὄ, τι μάθ' εἰς νέος-δεν-ταρῆν εἰς γερ-ὄς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἰουνίου

- ΑΘΗΝΩΝ. Αἰκατερίνη Ρ. Νικολάου, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Μικροσκοπικὸς Ὑπαξιωματικὸς, Ἐθνομαιτρικὸς Πόλιμος, Γ. Χάλαρης, Παν. Α. Σχίζας, Κεκριμμένον Θησαυρὸς, Ἐμ. Κ. Οικονομίδης, Γ. Π. Κατράνης, Δόξα τοῦ Ἑλληνομαιτρικῶν, Π. Π. Πετροπούλου, Ἑλληνοπούλα, Κοῦλα Α. Κονταρίνη, Πολ. Γ. Κατσηγιαννάκης, Ασηκὴ Περιστέρη, Αὐγ. Αεονάρδος, Χαε. Π. Τσονόπουλος, Κ. Π. Μπαρόνης.
 ΑΙΔΗΨΟΥ. Κωνστ. Ι. Παυλόπου.
 ΒΟΛΟΥ. Φραγ. Σαμαράς.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ζακυνθινόν.
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Αλαπάκης, Ἀνδισημένη Ἀμυδαλία.
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Καλ. Α. Μουστάκας.
 ΙΘΑΚΗΣ. Ἰουλία Ν. Μερομήτη.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Δ. Μαντζίλας, Δημ. Μ. Παπαδόπουλος, Δημ. Σπ. Θεμελῆς, Γ. Δ. Αἰμῆς, Μιχ. Ι. Φίλιος, Γ. Ἀχ. Βαβαρέτος, Ἀθ. Ν. Τζορτζής, Ευφροσύνη Β. Κούγινα.
 ΚΑΒΑΛΑΣ. Στανος. Β. Ἀντιούλας.
 ΚΑΛΑΜΩΝ. Σπ. Γ. Γεωργιάδης, Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Γεώργ. Ι. Παπῆρης, Παναγ. Δασκρυλάς.
 ΛΑΜΙΑΣ. Κωνστ. Χρ. Ἐλασσόνας.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Αφροντιστῆς Βασιλείας.
 ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Ἀναστασία Ἀδ. Τσαμπελάκη, Ἀντωνία Σ. Βουτινῆ, Γ. Κουκοῦλας, Ν. Λαμασηνῆς, Φρ. Κασάος, Ν. Π. Κατσούλης, Ἀδελφοὶ Ἀθ. Νίτη, Ν. Κουτουμάνος, Φιφικὸς Μαροῦδῆς, Στυλ. Ι. Γαλιανός, Γ. Αουμπόπουλος, Νικητὰς Κ. Δουγὰς, Αἰκ. Δ. Λοιδωρικῆ.
 ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ. Δημ. Φ. Χαραλάμπους.
 ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Ἀντ. Ν. Παβέλλας.
 ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Α. Ν. Βασιλειάδης.
 ΠΑΤΡΩΝ. Γιάννης Π. Νικολόπουλος, Αέων.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Μιλτ. Ἀντ. Ἀντωνιάδης, Δημ. Δεδίτσης, Ἀχιλ. Αεωντακιανῆς, Δημ. Γρ. Κυριακόπουλος, Ι. Μιχαλάκος.
 ΠΡΕΒΕΖΗΣ. Παπάκι.
 ΣΠΕΤΣΩΝ. Ψάρι τῆς Σηρᾶς.
 ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Νικ. Ι. Βάτης.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Δημ. Α. Μεταξᾶς.
 ΧΙΟΥ. Δανάη Ι. Τσίμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνοτιέθω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφῶθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΤΖΩΡΤΖΗΣ ἐν Ἴωνίνους καὶ ΑΧΙΛΛΑΕΥΣ ΛΕΩΝΤΑΚΙΑΝΑΚΟΣ ἐν Περασίαι οἱ ὅποιοι ἐνογράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡτῶ δι' ἀνταλλαγῆς γραμματόσημα Σάμου, Ἰακρίας, Μυτιλήνης, Κρήτης Ἠπείρου. —Δεσποινὴς Ρόζα Ἀλεξάνδρου Οικονόμου, Χαλκίς.
 Ἐνταλλάσσω γραμματόσημα διαφόρων ἐθνικοτήτων, καὶ περὶ μουσικῆς διάφορα μετὰ παντός φιλομούσου. Διεύθυνσις: Βαρκούλιαν Παμμύσου, Μεσσήνην.
 *Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπιδοφόρου Κουανολεύκου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρᾶσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χερσημιάτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτησίαι φρ. 8.—	Ἐτησίαι φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1915

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον
 Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—'Α, ἔτσι εἶνε; Δὲν παίρνουν τὰ πορτραῖτα μου; Πολὺ καλά! Ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάμω!

—Τί; ἠρώτησεν ὁ ἱησοῦιτης ἀνήσυχος πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ μικροῦ.

—Θὰ τὰ κάμω νὰ τοὺς μοιάζω! ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ. Κυττάξτε' ἐδῶ!

Καὶ ἀρπάξεν ἕνα μολύβι, ἐπήγγεν ἱσῖα εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ κ. Πρωτάνεως. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸν ἐκώταξε μίαν στιγμὴν ὡς νὰ τὸν ἐπροκάλει, ἐσῆκωσε τὸ μολύβι: τοῦ καὶ ἔρχισεν νὰ τὸν στολίσῃ μ' ἕνα ζευγάρι αὐτὰ γαϊδουρινὰ, τὰ ὁποῖα, ἐντὸς ὀλίγου, ἠλλοίωσαν τὸ πρόσωπόν του καμικιώτατα.

Βλέπων αὐτὴν τὴν ἱερουσύλιαν, αὐτὸ τὸ ἐγκλίμα καθοσιώσεως, ὁ ἱησοῦιτης ὕψωσε τὰς χεῖρας φωνάζων:

—Τρελλόθηκες;.. Μὴ ἴ. (*) Μά.

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 246.

Καὶ τί θὰ τὰ κάμης τῶρ' αὐτὰ; ἠρώτησε τὸν Ραούλ.

—Ὅ, τι θέλω! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ζωγράφος ὡς νὰ εἶχε τὸν σκοπὸν του. Ἀφοῦ δὲν τὰ θέλουν, εἶνε δικαί μου καὶ θὰ τὰ χρησιμοποίησω.

—Πῶς;

—Ἐλάτε τὸ βράδυ, εἰς ἐν νιά, εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ θὰ ἰδῆτε. Μὴ λείψετε! Θὰ γελάσω με πολὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΧΑΛΑ ΚΟΣΜΟΝ Σπένδαλον εἰς τὴν Κορδοβαν

Τὸ ξενοδοχεῖον Σάν-Μαρτέν, εἰς τὴν Κορδοβαν, εἶνε εἶδος λέσχης, ἐντετυκτηρίου, ὅπου παρελαύνουν τὸ βράδυ αἱ καλλίτεροι οἰκογένειαι τῆς πόλεως.

Κ' αἱ κυρίαὶ ἀκούει, πού σπανίως ἐμφανίζονται εἰς δημόσια μέρη, πηγαίουν ἐκεῖ ἀβόδως,

μη καταστρέφης ἔτσι τῆς εἰκόνης σου!.. Σὲ παρακαλῶ!..

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἐμποδίσει. Ὁ Ραούλ μανιώδης, ἀκράτητος, ἔτρεχεν ἀπὸ εἰκόνης εἰς εἰκόνα, καὶ με ἀσφαλες, ἐκδικητικὸν χέρι, ἐπηύξανε κάθε πρότωπον με τὸ ζευγὸς τῶν ὑβριστικῶν αὐτιῶν.

Τὰ ἐποικίλλε μάλιστα, ἀναλόγως τῆς φυσιογνωμίας ἐκάστου. Ἐδῶ ἔβαλεν αὐτὰ ὄρθια, ἐκεῖ αὐτὰ καταβασμένα, εἰς αὐτὸν μεγάλα, εἰς ἐκείνον μικρότερα ἢ ἀνισα. Καὶ ὅλα ἐταίριαζαν θαυμάσια με τὴν ἔκφρασιν ἐκάστης φυσιογνωμίας.

Εἰς διάστημα μισῆς ὥρας, εἶχε τελειώσῃ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἀβόδως, πεσμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐκώταξεν ἐνεδὸς τὰς σεδασμίας ἐκείνας μορφᾶς, γελοιοποιημένας αὐτῶ καὶ βεβηλωμένας.

Καὶ τί θὰ τὰ κάμης τῶρ' αὐτὰ; ἠρώτησε τὸν Ραούλ.

—Ὅ, τι θέλω! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ζωγράφος ὡς νὰ εἶχε τὸν σκοπὸν του. Ἀφοῦ δὲν τὰ θέλουν, εἶνε δικαί μου καὶ θὰ τὰ χρησιμοποίησω.

—Πῶς;

—Ἐλάτε τὸ βράδυ, εἰς ἐν νιά, εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ θὰ ἰδῆτε. Μὴ λείψετε! Θὰ γελάσω με πολὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΧΑΛΑ ΚΟΣΜΟΝ Σπένδαλον εἰς τὴν Κορδοβαν

Τὸ ξενοδοχεῖον Σάν-Μαρτέν, εἰς τὴν Κορδοβαν, εἶνε εἶδος λέσχης, ἐντετυκτηρίου, ὅπου παρελαύνουν τὸ βράδυ αἱ καλλίτεροι οἰκογένειαι τῆς πόλεως.

Κ' αἱ κυρίαὶ ἀκούει, πού σπανίως ἐμφανίζονται εἰς δημόσια μέρη, πηγαίουν ἐκεῖ ἀβόδως,



«Ὅριστε! εἶπεν ἀπλῶς εἰς τὸν Ραούλ...» (Σελ. 255, στ. α'.)

τὸ καλοκαίρι, νὰ πάρουν τὸ παγωτόν των εἰς τὸ πᾶτιο τοῦ ξενοδοχείου ἐνῶ οἱ ἄνδρες των παίξουν μπιλιάρδο ἢ χαρτιά εἰς τὰς παραπλεύρους αἰθούσας.

Χάρις εἰς τὴν συνθήσειον αὐτὴν, τὸ Σάν-Μαρτέν συγγάζεται μέχρι τῆς ἐδεκάτης ἀπὸ ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου καὶ ἀπὸ τοὺς φοιτητάς.

Καὶ ὁ Ραούλ, πού τὸ ἔξευρεν αὐτὸ, ἐσοφίσθη, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πρῦταν καὶ τοὺς καθηγητάς, ἕνα μέσον ἀληθινὰ εὐφρές.

Εἰς τὰς ἐνέσας, τὴν ὥραν πού ἐφθάναν οἱ πρῶτοι ἐπισκέπται, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πᾶτιο, κρατῶν τὸ χαρτοφυλάκιόν του γεμάτω σχέδια καὶ ἕνα κουτάκι με πυναίξες.

Εἰς ὀλίγα λεπτά, ἐκάρφωσε καὶ τὰ δώδεκα πορτραῖτα εἰς τὸν τοῖχον (*) καὶ καθῆσας ἀπέναντι, εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐπερίμενε τὸ ἀποτελεσμα τῆς τελεμνήσεως αὐτῆς πράξεως.

Δὲν ἐπερίμενε καὶ πολὺ. Οἱ πρῶτοι

*Σὲ βάντε πὲρ τοῖνω πέζος!...» (Σελ. 254, στ. γ'.)

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 246.